

AMPLISS. SENATVI

celeberrimi & nobilissimi Belgarum
Emporij Antwerpiensis, pacem
& salutem eternam
precatur

Iudocus Rauesteyn Tiletanus.

HE Magistratus officio in ijs quæ ad di-
uinam religionem pertinent, non hæc
tantum tempestate, sed & olim in Ec-
clesia Christi agitata est ab hæreticis questio.
Cum enim olim aduersus insolentissimorum Do-
natistarum iniquitudinem tumultus & furo-
res Ecclesiam Christi grauissimè perturbatum,
catholici Episcopi à religiosis Principibus auxi-
lium implorarent, id non rectè, neque secundum
Apostolorum exemplum fieri, neque Regibus
atque Principibus potestatem aliquam à Deo
datam esse, in religionis causa leges aliquas statu-
endi, causati sunt Donatistæ. Quos eruditus Do-
ctor Ecclesie Augustinus in suis aduersus eos August.
scriptis validissimè confutat. Quod dicunt, in- epist. 50.
quit, qui contra suas impietates leges iustas con-
stitui nolunt, non petisse à Regibus terra Apo-
stolos talia, non considerant aliud fuisse tunc
A ij tempus

AD SENATVM ANTWERP.

tempus, & omnia suis tēporibus agi. Quis enim tunc in Christum crediderat imperator, qui ei proprietate contra impietatem leges serūdo seruiret, quando adhuc illud Prophetiū implebatur: Quare fremuerunt gentes, & populi meditati sunt inania? Astiterunt Reges terræ, & Principes conuenerunt in vnum, aduersus Dominum, & aduersus Christum eius? Nondum enim agebatur, quod paulo post in eodē Psalmo dicitur. Et nūc reges intelligite, erudimini qui iudicatis terram: Seruite Domino in timore, & exultate ei cum tremore. Quomodo ergo domino Reges seruiunt in timore, nisi ea quæ contra Domini iussa sunt, religiosa scueritate prohibendo & plectendo? Aliter enim seruit quia homo est, aliter quia rex est. Quia homo est, seruit ei, viuendo fideliter. Quia verò etiā rex est, seruit, leges iustæ præcipientes, & cōtraria prohibentes conuenienti vigore sancien-

Psal. 2.

Psal. 2.

4. Reg. 18

4. Reg. 23

Ionæ. 3.

Daniel. 3.

& 6.

Eadem

epistola.

do. Sicut seruiniit Ezechias, Lucos & templa idolorum, & illa excelsa quæ contra præcepta Dei extructa erant, destruendo. Sicut seruiniit Iosias, talia & ipse faciendo. Sicut seruiniit rex Ninuitarum, rex Darius, & rex Nabuchodonosor.

Et rursus: Posteaquam cæpit impleri quod scriptum est: Et adorent eum omnes Reges

ter-

P R A E F A T I O. 2

terra: Quis mente sobrius regibus dicat: Nolite curare in regno vestro à quo tueatur, vel oppugnetur Ecclesia Domini vestri: non ad vos pertineat, in regno vestro quis velit esse sine religiosus, sine sacrilegus? à quibus dici non potest: Non ad vos pertineat, in regno vestro quis velit pudicus esse, quis impudicus? Et libro secundo contra Gaudentij epistolam palam dicit: Reges rectissime indicare ad suam curam pertinere, ne heretici aduersus Ecclesiam Dei rebellet impunè. Et disertissime contra Cresconium Grammaticum: In hoc Reges, sicut eis diuinitus precipitur, Deo seruiunt, in quantum Reges, si in suo regna bona iubcant, mala prohibeant: non solum quae pertinent ad humanam societatem, verum etiam quae ad diuinam religionem.

Sacra denique literae disertè docent, magistratum debere esse custodem diuinarum legum: non solum quae ad secundam tabulam, scilicet ad humanae societatis pacem & tranquillitatem pertinent: sed etiam earum quae ad primam Decalogi tabulam, & ad diuinam religionem pertinent. Et nunc Reges intelligite, erudimini qui iudicatis terram. Seruite Domino in timore. & Erunt Reges nutriciae tuae, & Regina nutricia.

Cap. 26.

Lib. 3. c. 51.

Psal. 20.

Elai 5. 49.

AD SENATVM ANTWERP.

Quæ cum ita sint, haudquaquam suo muneri faciunt satis Principes & magistratus, qui ad alios reiecta cura omni religionis conservandæ, tuendæ ac propagandæ, humanæ tantum societatis curam suscipiunt: atque id unum student, ut pacem ac tranquillitatem politicam procurent & tueantur. Quanquam (si celeberrimi illi Pontifici Leoni credamus) etiam in eo falluntur, quod existimant politicam tranquillitatem, cum dissipata religione posse unquam constare.

Epist. 24.
ad Theodosium.
Et epist.
23. ad Pulcheriam
Augustinam.

Sicut autem non rectè sentiunt de magistratus officio, qui ad illum nullam curam divinæ religionis & Ecclesiæ pertinere existimant: Ita perniciosè sentiunt, qui ad Magistratus munus pertinere docent cognitionem & iudicium de causis religionis, inspectionem & emendationem Ecclesiarum, curam doctrinæ quæ in Ecclesiâ tradatur, ministrorum vocationem, & (ut summatim dicam) Ecclesiæ gubernationem. Quæ doctrinæ, præterquam quod turpiter commiscet potestatem Ecclesiasticam & civilem, earumque functiones confundit, atque Ecclesiâ, quæ pulcherrimo ordine, tanquam instructam quandam castrorum aciem, Christus instituit, confusam quandam multitudinem facit: doctrinæ etiam Spiritus Sancti tam in prophetis, quam in Apostolicis literis traditæ adversatur: quæ disertè docet, doctrinæ de

Cantic. 6.

nae de religione causam ad sacerdotes pertinere.
 In Leuitico scribit Moyses: Praeceptum sempiternum est in generationes vestras, ut habeatis scientiam discernendi inter sanctum & profanum, pollutum & mundum, doceatisq; filios Israël. Cap. 10.
 Rursus in Deuteronomio: Si difficile & ambiguum iudicium per spexeris, surge, & ascende in locum quem elegerit Dominus Deus tuus, veniesque ad sacerdotes Leuitici generis, & ad iudicem qui fuerit illo tempore, quare scilicet ab eis, qui indicabunt tibi iudicij veritatem, & facies quodcumque dixerint qui praesunt loco quem elegerit Dominus: Qui autem superbierit, nolens obedire sacerdotis imperio, qui eo tempore ministrat Domino Deo tuo, ex decreto iudicis morietur homo ille, & auferes malum de Israël. Quo loco etiam praescribit Moyses constituendo super filios Israël regi, ut cum sederit in solio regni sui, describat Deuteronomium legis in volumine, accipiens exemplar à sacerdotibus Leuitica tribus: subindicans in Leuitico ordine & codicum veritatem & emendationem conseruari, & ab eo intelligentiam esse petendam. Rursus: Accedent, inquit Moyses, filij Leui, quos elegerit Dominus Deus tuus, ut ministrarent ei, & benedicant in nomine eius: & ad verbum eorum omne iudicium pendet, & quicquid mundum vel immundum est, iudice-

AD SENATVM ANTWERP.

tur. Vides ad ordinem sacerdotum Leuiticorum omne iudicium pertinere. Quam Moyſi doctrinam rectè intelligens, & ſtudioſè obſeruans religioſus ille rex Ioſaphat, dum à cultu idolorum renocaret filios tribus Iudæ ad veram veri Dei religionem, conſtituit quidem in ſingulis ciuitatibus Iudicæ terræ: at in Ieruſalem Leuitas & ſacerdotes, & Principes familiarum ex Iſraël: præcipiens, vt vbicunq̃ queſtio eſſet de lege, de mandato, de ceremonijs, de iuſtificationibus, oſtenderent filijs Iſraël, vt non peccent in Dominum. Et additur eodem loco: Amarias autem ſacerdos & Pontifex veſter, in his que ad Deum pertinent, præſidebit: Porro Sabadias filius Iſmael, qui eſt dux in domo Iudæ, ſuper ea opera que ad regis officium pertinent: habetis que magiſtros, Leuitas, coram vobis: confortamini, & agite diligenter. Conſentit Ezechiel, ſcribens in hunc modum: Sacerdotes populum meum docebunt, quid ſit inter ſanctum & pollutum, & inter mundum & immundum oſtendent eis. Et cum fuerit controuerſia, ſtabunt in iudicijs meis, & iudicabunt leges meas. Similiter Aggeus: Interroga ſacerdotes legem. Poſtremo Malachias quoque Propheta: Labia ſacerdotis cuſtodient ſcientiam, & legem requirunt

2. Paralip.
17. & 19.

Cap: 44.

Cap: 20.

Cap: 20.

rent ex ore eius, quia Angelus Domini exercituum est.

Idem docetè disertè etiam Apostolica litera: ^{1. Cor. 12.}
 Vos autè estis, inquit Paulus, corpus Christi, & membra de membro. Et quosdam quidè posuit Deus in Ecclesia, primùm Apostolos, secundò prophetas, tertio doctores, & cetera. Et alibi: Ipse ^{Ephes. 4.}
 dedit quosdam quidem Apostolos, quosdam autè prophetas, alios verò Euangelistas, alios autè pastores & doctores, ad consummationem sanctorum in opus ministerij, & in edificationem corporis Christi. Et in Actis Paulus ad Episcopos: ^{Act. 20.}
 Attendite vobis & uniuerso gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere ecclesiã Dei, quã acquisiuit sanguine suo. Postremo ipsa prima Synodus, quæ tempore Apostolorum habita est Hierosolymis, idem liquidissimè ^{Act. 15.}
 docet. Facta, inquit Lucas, seditione non minima, Paulo & Barnabæ aduersus quosdam Iudeos, docentes, quòd nisi circumciderentur gentes secundum morem Moysi, non possent saluari: Statuerunt, ut ascenderent Paulus & Barnabas, & quidam alij ex illis ad Apostolos et presbyteros in Hierusalem, super hac questione. Et audita sententia Petri & Iacobi, placuit Apostolis & senioribus fratribus, ut desinita sententia super proposita hac questione
 transcri-

AD SENATVM AMTWERP.

transcriberetur fratribus, qui erant Antiochia, & Syria, & Cilicia ex gentibus. Porro quinquam sint presbyterorū & seniorum nomine intelligendi, ex cap. 20. satis intelligi potest, ubi nomine presbyterorum & maiorum natu, siue seniorum Ecclesie, manifestissimè constat designari Episcopos, hoc est, gubernatores Ecclesie, non A^{ct}or. 20. autem ciuiles magistratus. A Mileto, inquit Lucas, mittens Ephesum vocauit maiores natu Ecclesie, qui cum venissent ad eum, & simul essent, dixit eis: Attēdite vobis & vniuerso regi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei, quam acquisiuit sanguine suo.

N. Hac testimonia Spiritus sancti in literis tam prophetiis quàm Apostolicis probe intelligētes vetustissimi, sanctissimi, et eruditissimi patres, disertè et incunctanter definierunt: Nō ad Regum, Principum, aut Magistratum officium pertinere cognitionem, iudicium & inspectionem siue curam doctrinae de religione: sed ad solos Presbyteros, Episcopos et gubernatores ecclesie. Ex quorū magna multitudine, vnius Ambrosii illustre admodum testimonium proposuisse suffecerit. Cum Valentinianus Imperator iunior, Iustinae matris impulsu, puer adhuc admodum, sibi de fide iudicium usurpare conaretur, scripsit ad

Lib. 5. epi.
fol. 32.

eum præstati animi fiducia, & fortitudine planè
Episcopo digna: Dalmatius, inquit, me tribunus
& Notarius, mandato, ut allegavit, clementie
tuae cōuenit postulās ut & ipse iudices eligerē,
sicut elegisset Auxentius, nec tamen expressit
eorum nomina qui fuerant postulati: sed id ad-
didit, quòd in consistorio esset futura contentio,
arbitro pietatis iudicio tuæ. Cui rei respōdeo (ut
arbitror) competenter: nec quisquam contuma-
cem iudicare me debet, cum hoc adseram, quòd
Augusta memoria pater tuus nō solum sermone
respōdit, sed etiā legibus sanxit suis: In causa fi-
dei, vel Ecclesiastici alicuius ordinis iudicare eū
debere, q̄ nec munere impar sit, nec iure dissi-
mili. Hæc enim verba rescripti sunt, hoc est, sacer-
dotes de sacerdotibus voluit iudicare. Quin etiā
si aliās quoque argueretur Episcopus, et morum
esset examinanda causa, etiam hæc voluit ad E-
piscopale iudicium pertinere. Quis igitur contu-
maciter respondit clementie tuæ: Ille qui te pa-
tri similem esse desiderat, an qui vult esse dissi-
mitem? Nisi fortè vilis quibusdam existimatur
tanti imperatoris sententia, cuius & fides, con-
fessionis cōstantia probata est, & sapientia me-
liorata reipub. profectibus prædicatur. Quando
audisti, clementissime Imperator, in causa fidei
laicos de Episcopis iudicasse? Ita ergo quadam
adula-

AD SENATVM ANTWERP.

adulatione curuamur, ut sacerdotalis iuris firmus immemores. Et quod Deus donauit mihi, hoc ipsum alijs putem esse cedendum. Certè si vel scripturarum seriem diuinarum, vel vetera tēpora retractemus, quis est qui abnuat, in causa fidei, in causa, inquam, fidei, Episcopus solere de Imperatoribus Christianis, non Imperatores de Episcopis iudicare? Eris, Deo fauente, etiam senectutis maturitate prouectior, & tunc de hoc censebis, qualis ille Episcopus sit, qui laicis ius sacerdotale substernit. Pater tuus vir maturioris aui dicebat: Non est meū iudicare inter Episcopos. Tua nunc dicit clementia: Ego debeo iudicare. Et rursus in epistola ad sororem: Noli te grauare (inquit) Imperator, ut putes te in ea quæ diuina sunt, imperiale aliquod ius habere: noli te extollere, sed si vis diutius imperare, esto DEO subiectus. Scriptum est: Quæ Dei Deo: quæ Cesaris Cesari. Ad Imperatorem palatia pertinent: ad sacerdotem Ecclesiæ. Publicorum tibi manium ius commissum est, non sacrorum. &c.

Epist. 33.

AB

Ergo cum nec illi rectè sentiant, qui nullam religionis diuinæ, sed tantum politica societatis curam, ad magistratum pertinere existimantes, magistratus munus nimis astringunt: Nec isti qui cognitionem, & iudicium de reli-

gio-

gionis doctrina, ad magistratus functionē pertinere contententes, nimis illud amplificant. Illi soli rectē sentire de magistratus officio censendi sunt, qui temperata & moderata sententia nō solius humanae societatis & trāquillitatis, sed etiā diuinæ religionis curam hactenus magistratibus tribuunt, ut rectam & sincerā de religione doctrinam religiosē suscipiētes & venerātes studiosē defendāt, tueātur, & propagent: leges ad eā conseruandā & stabiliendam sanciendo, & quæ cōtra eā sūt seuerē prohibendo & vindicando. Porrō quanā sit sincera & recta pietatis siue religionis doctrina, id ab ijs sollicitē perquirāt, quos Christus vsq; ad cōsumationē seculorū prapōsuit pastores et doctores, gubernatores et rectores ecclesie, quā acquisiuit sanguine suo: quib⁹ se per suū spiritū semper ad futurū pollicitus est, cuius ductu & magisterio in omnē inducātur veritatē. Si igitur suo quæq; potestas munere cōtenta, Ecclesiastica quidē regat Ecclesiā verbo sincera doctrina, sacramentorū administratione, idoneorū ministrorū institutione, legū ad ordinis publici in ecclesia cōseruationē, et ad charitatis adificationē sanctione, & deniq; pœnis spiritualibus, utpote excoicatione cōtumaces coercēdo: Potestas verò politica, pacē et trāquillitatem in societate humana, legiti-

Ephel. 4°
Actuū 20

Math. 28°
Ioan. 16°

AD SENATVM ANTWERP.

legitimis sanctionibus procurando, idq; potissimum eo fine, ut doctrina religionis doceri & propagari commodè possit in Ecclesia, & perturbatores tranquillitatis aut societatis humanæ seuerè puniendo, denique religionis diuina doctrinam, religiosè & studiosè tuendo, constabis in Ecclesia Christi pulcherrimus ille ordo, quem in ea Christus ipse instituit. Verùm si utraque suis limitibus non cõtenta alterius officium inuadat & usurpet, in multitudine confusa, & ordine destituta, hereses & schismata in religione, & perturbatio grauis in societate humana existant necesse est: & facilè eueniet, ut pro vera religione falsa introducatur: & pro legitimis doctrinæ magistris siue doctoribus, nothi & spurij ministri, hoc est, pseudopropheta irrepant in ouile Christi. Memorabile admodũ est quod de Ioa Rege Iuda commemorat sacra historia: Cũctis diebus, quibus Ioiada summi sacerdotis consilijs & institutione gubernabatur, acceptũ eum fuisse Deo: at post mortẽ pontificis, cũ aulicorum suorum consilijs deliniretur, sacerdotum consilio neglecto, ad idolorũ cultum lapsum esse. Salutare hũc & pulcherrimum ordinem, quàm studiosè religiosus ille Imperator Theodosius obseruauit, docet sanctio illa celeberrima: Cũctos populos, quos clemetia nostræ regit imperium;

4. Regũ
cap. 12.
2. Paralip
24. a.

Lib. 9. c. 7
historiæ
tripartitæ

rium, in tali volumus religione versari, quam
 D. Apostolum Petrū tradidisse Romanis, religio
 usque adhuc ab ipso insinuata declarat, quamq; Codice de
 Sācta rel.
 & fide ca-
 tholica:
 pontificem Damasum sequi claret: & Petrum
 Alexandria Episcopum, virum Apostolica san- In syno-
 do Chal-
 Actio. 1.
 ctitatis. In qua lege sancienda, cum secutum esse
 Magni Constantini exemplum constat. Et pra-
 eclare scripsit Martianus Augustus: Nos ad cōfir-
 mandam fidem, non ad ostendendam virtutem
 exemplo Imperatoris Constantini, adesse synodo
 cogitamus, ne in posterum multitudo populi, in-
 stitutionibus pravis attracta inueniatur dissen-
 tiens. Et postea: Nemo itaque vel clericus, vel Actio. 30
 militaris, vel alterius cuiuslibet conditionis, de
 fide Christiana publicè turbis adunatis tractare
 conetur in posterum. Nam iniuriam facit reli-
 giosissima Synodi iudicio, si quis semel iudicatus
 & rectè disposita reuoluere, & publicè disputare
 contendit. Et in contemptoribus huius legis pœ-
 na non deerit, qui contra fidem bene dispositam
 veniunt. Sapientissimè quoque & verissimè
 scripsit magnus ille Leo Pontifex ad Pulcheriā
 Augustam: Res humanas aliter tutas esse non
 posse, nisi quæ ad diuinā cōfessionem pertinent,
 & regia & sacerdotalis defendat auctoritas.

Sed iam quā ob causam ad vos, Amplissimos
 celeberrimi Emporij Senatores, de legitimo ma-
 gistra-

AD SENATVM ANTWERP.

gistratum officio, scribendum existimauerim,
 paucis accipite. Scribunt magna cōsidētia Mi-
 nistri quidam, qui nuper in Ecclesijs Emporij
 vestri nouam Confessionem cū Augustana (ut
 aiunt) consentientem, ediderunt, isthuc legiti-
 mē à Magistratu se accitos aduenisse, & publi-
 cam religionis tractationē, nō nisi à magistra-
 tu approbatos, & per clementem magistratus
 concessionem, auspiciatos esse; idq; etiam factō
 per publicum diploma, solenni inter ipsorū cō-
 tum & gubernatores contractu. Quanta cum
 ignominia tum nominis vestri, tum gloria cele-
 berrimi Emporij hoc scribant, consido vestras
 amplissimas Dominationes ex discrimine po-
 testatis Ecclesiastica & politica; officiorumq;
 vtriusque potestatis distinctione iā probē per-
 spicere. Cum enim meridiana luce clarius sit,
 confessionē & doctrinā, quā celeberrimo Em-
 porio obtrudūt, catholica doctrina per vniver-
 sum Christianum orbē recepta, nō in subtilibus
 quibusdam dogmatibus, quæ popularē captū ex-
 cedunt, sed in principis, ijsq; omnibus notissi-
 mis religionis capitibus, ex diametro contrariā
 esse, quis non iure optimo in grauem fluctuatio-
 nem adducatur, quidnam de amplissimo illo &
 nobilissimo Senatu statuere debeat, cuius nō so-
 lum dissimulatione, & toleratione, sed etiā ma-
 nifesta

nifesta voluntate, imò vocatione & approbatione, noua doctrina importata scribitur, et noua doctrinae noui Ministri acciti? Grauisimè scripsit Ad Patres machinans
 olim Hieronymus, nolle se quenquam in hereseos suspitione esse patientem. Quare vestri muneris est, Celeberrimi Senatores, ediuerso inuerecundum & impudens de vobis mendacium, quod etiam cum multorum scandalo est coniunctum, publica aliqua & manifesta declaratione refellere, & constantem vestram erga religionem & catholicam doctrinam voluntatem, toti orbi testatam facere. Nouationem etiam doctrinae, qua pro temporum calamitate dolis & fraudibus improborum hominum, sub praetextu negotiationis exercenda in celeberrimum Emporium irrepfit, contra vestram voluntatem importatam esse palam ostendere.

Pergite ergo, Amplissimi Senatores, more maiorum vestrorum catholicam religionem sedulo tueri, & considerate quæso attentè, quod in illa Confessione scribunt de Calvinistis Martinistis & Calvinistarum, inquit, Liturgia, non vno sacrilegio vitata, contaminataq; est, eoque proli dolor, passim innumeras animas eterno exitio inuoluit. Videtis, Amplissimi Senatores, populū vestrum, qui Caluini doctrinam sectatur, eiusq; Liturgia vitur, in æternum exitiū iudicio Mar-

Ministarum precipitari. An hoc autem patienter ferre potest Christianus magistratus, populū, cui regendo praefectus est, in eam doctrinam crudiri, quae in aeternum barathrum instabilem possum precipitet? At qui quod Martinista scribunt de Calvinistis, id nos Catholici de Martinistis pariter & Calvinistis verissime scribere possumus: Quisquis siue Martinistarum, siue Calvinistarū, siue Anabaptistarum, aut aliorum quorumuis sectariorum doctrinam sequitur, spreta ecclesiastica & Catholica doctrina, aeterno eum exitio inuolui, & tanquam Ethnicum & publicanum, etiā in hac vita à cætu vera Christi Ecclesia esse exclusum.

Attendite, obsecro, qualem fidei suae confessionem, quamq̄, diuersam ab ea, quae nunc vobis & vestro populo obruditur, olim cum variæ haereses scinderent Christi Ecclesiam, sanctissimus ille & celeberrimus Ecclesiae doctor Hieronymus ediderit: Ego, inquit, interim dum vnaquaeque haeresis rapere me ad se festinat, clamito: Si quis Cathedra Petri iungitur, meus est. Rursum: Quoniam, inquit, Christi vineam per Orientem exterminant vulpes, ut inter lacus contritos, difficile ubi fons signatus, & hortus ille conclusus, hoc est, Ecclesiae veritas sit, possit intelligi, ideo mihi cathedram Petri, & fidem Apostolico

ore

*Epist. ad
Damascū.*

ore laudatum censui consulendā: inde nunc anima mea postulans cibum, unde olim Christi vestimenta suscepi. Ego nullū nisi Christum sequens, beatitudini tuae, id est, Cathedrae Petri cōmunionē consocior. Super illā petram adificatā ecclesiā scio. Quicumq; extra hanc domū agnum comederit, prophanus est. Si quis in arca Noe nō fuerit, peribit regnante diluuiō. non noui Vitalem, Melitium respūo, ignoro Paulinum. Quicumq; tecū non colligit spargit; hoc est, qui Christi non est, Antichristi est. Et rursus: Breuem tibi, o haereticę, apertamq; animi mei sententiā proferam: In illa esse Ecclesiā permanendum, quā ab Apostolis fundata usq; ad hanc diē durat. Sicubi audieris eos, qui dicuntur Christi, non à Domino nostro Iesu Christo, sed à quodquā alio nūncupari, utputa Marcionitas, Valentinianos, Montenses siue Campates (adde Martinistas, Lutheranos, Calvinistas) scito, non Ecclesiā Christi, sed Antichristi esse synagogam. Ex hoc enim ipso, quod postea instituti sunt, eos se esse indicant, quos futuros Apostolus prænūnciat.

Nec sibi blandiantur, si de scripturarum capitulis videntur sibi affirmare quod dicunt, cum & diabolus de scripturis aliqua sit loquutus: & scripturę non in legendo, sed in intelligendo consistant.

Aduersus
Luciferianos
nos.

Vide Cyprianum
tract. 3. de
simplicitate
prælatorum.

AD SENATVM ANTVERP.

Christus suo spiritu vestra consilia gubernet, ut
in hac Ecclesia tempestate, & ipsi vos, & populus
vobis concreditus, stabiles & immobiles perman-
neatis in communionem Cathedrae Apostolicae, et
in ea Ecclesia, quam super illam edificatam solā
verā Christi Ecclesiā esse, in qua salus cōtingere
possit, celeberrimus ille & sanctissimus Ecclesia
Doctor libera voce confessus est.

Pariter igitur omnes libera voce cū sanctis-
simo Hieronymo dicamus: Usque ad hunc diem si-
ne ista doctrina (Martini scilicet aut Caluini)
mundus Christianus fuit: Illam senes tenebimus
fidem, in qua pueri nati sumus. Valete.

Hierony.
ad Pams
machium

Ampliss. V. D.

Deditissimus.

Iudocus Rauesteyn
Tiletanus.

CON